

[Else Theill Sørensen]

syn til, at de ofte står til rådighed i det meste af døgnet, så er det i hvert fald uden for lovens område, for i § 19, stk. 2, står der: »Den egentlige såvel som den daglige arbejdstid må ikke overstige det antal arbejdstimer, som ved almindeligt gældende overenskomst er fastsat for voksne medhjælpere, eller som i øvrigt normalt er gældende henholdsvis i by eller på land.«

Med hensyn til at kunne sættes til snart sagt et hvilket som helst arbejde står der i § 18:

»Selv om medhjælperen er antaget til en vis art af arbejde, skal han dog være pligtig midlertidigt at deltage i anden til hans stilling og evner passende gerning, når de, som skulle have udført dette arbejde, ved sygdom, ferie eller andet forfald for en tid er forhindret deri. Medhjælperen bliver dog ikke derved forpligtet til at udføre arbejde, for hvilket han ved aftalen har betinget sig fritagelse, eller til under en lovlig arbejdskonflikt at udføre arbejde, der ikke er hans normale arbejde.«

Det er ganske vist ikke nogen moderne sprogbrug, men jeg synes ikke, det svarer til forslagsstillernes bemærkninger til lovforslaget.

Endelig anføres der i bemærkningerne, at såvel landbrugets arbejdsgiverorganisation, SALA, som Specialarbejderforbundet, SiD, klart har tilkendegivet deres modstand mod medhjælperloven i dens nuværende form. Er det mon med sikkerhed udtryk for, at man ønsker loven helt ophævet, eller er det blot et ønske om en modernisering?

Jeg synes med andre ord, at forslagsstillerne i bemærkningerne i høj grad har overdramatiseret medhjælperlovens skadelige virkninger, og Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte lovforslag nr. L 45 om at ophæve denne lov. Det skal til gengæld ikke forhindre, at vi med interesse vil følge udvalgsarbejdet med henblik på at få større klarhed over, f.eks. i hvor stort omfang medhjælperloven i det hele taget bruges, og hvilke dele af loven parterne på området kunne blive enige om at gå ind for at ændre.

Stillinger (SF):

Fru Else Theill Sørensen var meget dygtig til at citere fra medhjælperloven, og jeg synes da, at man i retfærdighedens navn bør citere et par andre paragraffer, hvis jeg må have lov for formanden. Jeg synes, der i hvert fald er to paragrafferne, som man også godt kan citere, og som ikke er specielt tidssvarende. Dem udelod

fru Else Theill Sørensen selvfølgelig ikke med vilje, men kun fordi der ikke var tid til det, selvfølgelig, men nu skal jeg så gøre skaden god.

I § 22 står der bl.a., at man kan blive afskediget, hvis man groft krænker husordenen.

Hvad i alverden er det for et udtryk at bruge i 1990? Betyder det, at hvis man ikke er kristen og man ikke vil bede bordbøn hos familien, så kan man blive afskediget? Ja, det gør det vel faktisk.

I § 25 står der, at hvis en medhjælper af en eller anden grund ikke ønsker at fortsætte i jobbet, så kan han blive pligtig til at betale op til to måneders løn. Det er dog en ejendommelig måde at lave arbejdsmarkedslovgivning på, at man kan komme til at betale to måneders løn, hvis man ikke ønsker at være der længere.

Sådan er der så mange ting, man glemmer at citere, men nu har jeg så hjulpet lidt på det.

Men jeg kan da sige, at SF selvfølgelig ubetinget kan støtte dette forslag. Det er utroligt, at vi i 1990 stadig væk opretholder dette fortidslevn, der er fuldstændig, utidssvarende i et moderne, teknologisk samfund, hvor vi jo ser større og større landbrug, som i dag langt mere kan betegnes som ganske almindelige arbejdspladser med arbejdstagere og arbejdsgivere, som hver for sig har nogle forhandlede og anerkendte rettigheder og pligter. Det gamle bonde-tyende-system kan vi simpelt hen ikke være bekendt over for de unge mennesker, der får arbejde i landbruget som medhjælper.

Jeg skal undlade at citere mere fra medhjælperloven, men blot sige som fru Else Theill Sørensen – og det vil jeg give hende helt ret i – at loven ikke er helt tidssvarende i sprogbugen heller.

Jeg har forstået på forslagsstillerne, at arbejdstagernes og arbejdsgivernes organisationer, altså SiD og SALA, har givet udtryk for, at denne lov ikke hører hjemme i dagens arbejdsmarkedsystem, og denne enighed mellem de to parter på arbejdsmarkedet gav mig faktisk en forhåbning om, at dette lovforslag ville blive vedtaget.

Denne optimisme skyldes, at jeg har gennemlæst ordførertalerne fra sidste gang, medhjælperloven blev behandlet i Folketinget – det var i april 1988. Jeg går selvfølgelig ud fra, at ordførertalerne fra dengang stadig er i overensstemmelse med partiernes og regeringens holdning, fordi det ikke er så længe siden, vi har behandlet den.